

Text nr 1 till audition Ölands Folkhögskola: Scenkonstskolan 2020.

Ur Sweet Panic av Stephen Poliakoff

Nej. Nej, det är inget skräp. Det går fortfarande att se vad det är. Med lite god vilja. Det är kvarlevorna av en fotoautomat – the automatic Photo Machine. Den är säkert från sextiotalet då dom grävde hela den här jättegropen och byggde alla hotellen.

Titta, här är till och med en fotoremsa...våldigt suddig, för mörk för att man ska se nåt.

Jag och mina väninnor brukade klämma in oss tillsammans och ta tjugiga, ”s sofistikerade” foton, med hattar...

Eller jättesnuskiga bilder. Då man satt och hånglade där inne medan kameran blixtrade. Vi till och med låg med varann. Gjorde ni sånt?

Nej, kanske inte.

De kändes så moderna och spännande, de här automaterna, när de plötsligt dök upp på gatorna, så komplicerade... Sista skriket inom den avancerade tekniken. Nu är den gammal och primitiv, Om det finns nånting som verkligen skiljer sig mellan nu och då – så är det att då verkade stan så ofarlig. Det kändes upphetsande, nästan erotiskt, att komma till West End, men det kändes aldrig det minsta farligt. Den stora vida världen var farlig...Ryssland, röda torget, gubbar i pälsmössor...men inte stan.

Det här är en fantastisk relik